

μορφή

μορφή, η, ουσ. [*<αρχ. μορφή*], η μορφή. **1.** εξέχων άνθρωπος σε κάποια ειδικότητα, σε κάποια τέχνη ή στα γράμματα, εξέχουσα προσωπικότητα: «ο τάδε είναι μορφή στο χώρο της ιατρικής || ο τάδε είναι μορφή στη λογοτεχνία». **2.** (ειρωνικά) ο απατεώνας: «πρόσεχε πολύ αυτόν που κάνεις παρέα, γιατί είναι μεγάλη μορφή».

- λύκος με μορφή προβάτου, βλ. λ. [λύκος](#).

- με τη μορφή... (συντάσσεται πάντα με γενική), σαν: «σε ξεγελάει, γιατί είναι παλιάνθρωπος με τη μορφή αγγέλου».

- όποια η μορφή, τέτοια κι η ψυχή, **α.** η ψυχική κατάσταση του ατόμου επηρεάζει και την εξωτερική του εμφάνιση, καθώς αυτή αποτυπώνεται στο πρόσωπό του: «όπως σε βλέπω, είσαι σαν Μεγάλη Παρασκευή, και μη μου πεις πως δε σου συμβαίνει τίποτα, γιατί όποια η μορφή, τέτοια κι η ψυχή». **β.** από την εξωτερική εμφάνιση μπορεί κανείς να καταλάβει και τον ψυχικό κόσμο κάποιου ανθρώπου, από τη φυσιογνωμία καταλαβαίνει κανείς και το χαρακτήρα κάποιου: «θα πρέπει να 'ναι καλός άνθρωπος αυτός ο ομορφάντρας, γιατί όποια η μορφή, τέτοια κι η ψυχή || σκέψου τι κακός άνθρωπος είναι αυτή η σκυλόφατσα». Βέβαια, αυτό δεν αποτελεί κανόνα, γιατί, πολλές φορές, όμορφοι άνθρωποι αποδείχτηκαν κακοί, ενώ, αντιθέτως, άσκημοι αποδείχτηκαν καλοί.

- ποιητής εκ του προχείρου έχων τη μορφή του χοίρου, βλ. λ. [ποιητής](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας